

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci žalobce: **J.V.**, nar. „X“, trvale bytem „X“, zast. **JUDr. Radkem Bechyně, advokátem**, se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 20.7.2016, č.j. 53983/2016/ODSH/13

t a k t o:

I. **Žaloba se z a m í t á.**II. **Účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení.****O d ů v o d n ě n í :**

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Třebová, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění, (dále jen „*zákon o silničním provozu*“). Tohoto přestupku se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 17.09.2015 v 12:00 hod., v obci Česká Třebová, na ulici Dr. E. Beneše, na silnici I. třídy č. 14, 185,804 km, u prodejny TESCO, jako řidič motorového vozidla tovární značky Škoda, registrační značky XY, nedodržel dostatečnou bezpečnostní vzdálenost a došlo ke střetu s před ním jedoucím vozidlem tovární značky Opel, registrační značky XY, řízeném I.M., nar. „X“ (dále jen I. M.). Vlivem střetu vozidel bylo vozidlo řízené I. M. posunuto a došlo ke střetu s před ní stojícím vozidlem tovární značky Hyundai, registrační značky XY, řízeném P.H., nar. „X“ (dále jen P. H.), která své vozidlo zastavila za nezjištěným vozidlem, které zastavilo před přechodem pro chodce. Při dopravní nehodě došlo ke zranění řidičky I. M., dále došlo ke hmotným škodám

na zúčastněných vozidlech. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 25.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobu odůvodnil žalobce následujícím způsobem:

V žalobě vymezil žalobce pod písmeny a) a b) žalobní body, které byly označeny jako „*neprokázání spáchání přestupku*“ (bod a) žaloby) a dále jako „*neprovedení důkazů*“ (bod b) žaloby). V těchto žalobních bodech tvrdil, že nenaplnil skutkovou podstatu přestupků, že údajná poškozená v době po dopravní nehodě nejevila známky jakéhokoliv zranění a nevyžadovala lékařské ošetření, že nebyla prokázána „*jakákoliv spojitost mezi zdravotním stavem poškozené a dopravní nehodou zaviněnou žalobcem*“. Poukázal na to, že dle spisového materiálu poškozená trpí chronickými problémy s krční páteří a je zjevné, že „*tyto si mohla přivodit i při svém náročném povolání*“. Žalobce považuje za klíčové prokázat, že zdravotní komplikace poškozené mají příčinnou souvislost s danou dopravní nehodou. Dále žalobce namítl, že byl poškozen nedostatečným dokazováním, správní orgány nezjistily skutkový stav bez důvodných pochybností, v rozsahu nezbytném pro jejich rozhodnutí, orgány rozhodující o přestupku přiznaly důkazu výsledkem svědkyně – rodinného příslušníka – „*nepříznivě*“ vysokou důkazní sílu. Bylo rozhodováno v rozporu se zásadami oficiality a legality. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc mu byla vrácena k dalšímu projednání.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud přezkoumal v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „*s.ř.s.*“), žalované rozhodnutí, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Při rozhodování o přestupku vycházel správní orgán I. stupně z oznámení přestupku ze dne 8.12.2015 a dále z výsledku svědků, tj. P. H. a I. M., tj. poškozené, která utrpěla zranění v souvislosti s výše zmíněnou dopravní nehodou. Žalobce při ústním jednání pouze uvedl, že nestačil dobrzdit, tedy nedodržel bezpečnou vzdálenost mezi vozidly a poukázal na to, že I. M. po dopravní nehodě žádné zranění neuplatňovala. Správní orgány pak vycházely ze znaleckého posudku MUDr. V. H., znalce z oboru zdravotnictví, odvětví úrazové chirurgie, když při ústním jednání konaném dne 18.5.2016, přítomnosti žalobce a jeho zástupce byl proveden důkaz znaleckým posudkem a dále výsledkem poškozené I. M.. Proti rozhodnutí o přestupku podal zástupce žalobce odvolání, ve kterém namítl údajné vady výrokové části rozhodnutí, namítal nedostatečné zjištění osoby přestupce, nebylo označeno místo spáchání přestupku, namítl, že rozhodnutí používá zkratky a poukázal tedy na formální nedostatky tohoto rozhodnutí. Poukázal i na zásadu in dubio pro reo a uvedl, že nebyl prokázán materiální znak přestupku. Žalovaný se pak v žalovaném rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami uplatněnými v odvolání, přičemž je třeba konstatovat, že žalovaný považoval skutkový stav věci za dostatečně zjištěný s tím, že rozhodnutí o přestupku splňuje požadavky kladené na výrokovou část rozhodnutí příslušnými ustanoveními právních předpisů (zákon o přestupcích, soudní řád), rovněž se tak rozsáhlým způsobem vypořádal s námitkou zahrnující tvrzení o neprokázání materiálního znaku přestupku. Je třeba v této souvislosti konstatovat, že úvahu o tom, že by poškozená I. M. si mohla přivodit problémy s krční páteří i „*při svém náročném povolání*“, jak tvrdí žalobce v žalobě, tak tato námitka v odvolání proti rozhodnutí o přestupku obsažena nebyla. Tuto námitku považuje krajský soud za spekulativní, a to z následujících důvodů:

Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodných hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se žalobce tohoto přestupku dopustil. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.1.2014, č.j. 5As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS). V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání viny žalobce, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku. Žaloba nemohla být úspěšná, když žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci viny žalobce. Správní orgány nevycházely pouze z oznámení o přestupku sepsaném orgánem Policie ČR, ale bylo provedeno rozsáhlé dokazování, kdy byli vyslechnuti další účastníci dopravní nehody, při které se žalobce dopustil zmíněného přestupkového jednání a v případě posouzení zranění účastníka této dopravní nehody, řidičky I. M., byl proveden důkaz znaleckým posudkem znalce z příslušného oboru, tj. z oboru zdravotnictví, odvětví úrazové chirurgie, MUDr. V. H., kdy byl za přítomnosti žalobce proveden i jeho výslech. Z těchto podkladů nevyplývá, že by měla být důvodná námitka žalobce, kterou ten již v podstatě pouze účelově uplatnil až v žalobě, když v odvolání tato námitka uplatněna nebyla, tedy že podle názoru žalobce tato řidička trpí chronickými problémy a uvedl svou úvahu, že si mohla přivodit problémy s krční páteří i při svém „náročném povolání“. Správní orgány však vycházely z dostatečných podkladů ke zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností (§ 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, dále jen „správní řád“), přičemž tyto podklady zahrnují i posudek znalce z oboru zdravotnictví, odvětví úrazové chirurgie, kdy byl proveden nejen výslech dalších účastníků dopravní nehody, tedy i řidičky I. M., ale i výslech tohoto znalce, přičemž žalobce měl možnost své námitky uplatnit při ústním jednání, při kterém byly tyto důkazy provedeny a mohl je tedy zpochybnit již v přestupkovém řízení. To však žalobce neučinil, přičemž námitku o zranění poškozené řidičky I. M., tj. jeho hypotézu o tom, že si mohla své zranění přivodit i při svém „náročném povolání“, uvedl žalobce až v žalobě a zároveň vytknul správním orgánům, že rozhodly v rozporu se zásadou oficiality a legality, aniž tuto svou námitku rozvedl konkrétní argumentací.

Soud proto považoval za nutné provést nejprve výklad aplikace zásady oficiality v přestupkovém řízení. Ta, jako v jiném správním řízení, znamená, že minimálně důkazní břemeno je na správním orgánu. Avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Jakákoliv ničím nepodložená spekulativní námitka či hypotéza ze strany přestupce neznamena, že by správní orgán měl aplikovat tuto zásadu tak, že by provedl rozsáhlé dokazování za účelem v podstatě vyvrácení takových spekulativních námitek a hypotéz, tj. že by každé takové tvrzení musel dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Žalobce tak zůstal jen v rovině tohoto účelového zpochybnění, které nemohlo v dané věci vzbudit důvodné pochybnosti o přestupkovém jednání, které bylo naopak podloženo dostatečnými podklady. Pochybnosti žalobce nelze považovat za takové, které by založily či byly vůbec schopny založit takové důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Žalobce totiž svou úvahu o příčině možného zranění poškozené řidičky I. M. nedokládá žádným konkrétním tvrzením či důkazem, když pouze „spekuluje“ o tom, že by takové zranění si mohla přivodit při svém povolání. Z uvedených podkladů, zejména ze znaleckého posudku, však vyplývá opak tohoto tvrzení žalobce a vzhledem k obecně vznesené námitce žalobce není povinen soud znovu provést dokazování již provedenými důkazy, resp. jejich opakováním za účelem vyvrácení

této ničím nepodložené hypotézy a spekulace žalobce. Naopak žalobce tížilo důkazní břemeno k této námitce, které neunesl, a to tím spíše, když tuto námitku uplatnil až v žalobě a nikoliv v přestupkovém řízení, jak by se dalo legitimně očekávat. Ten stejný závěr se týká i spekulativní námitky žalobce obsažené v žalobním bodu ad b), tj. že všechny svědecké výsledky byly údajně omezeny pouze na výslech dcery poškozené, což pravda není, když jmenovaný znalec nevypovídal jako „*rodinný příslušník*“, resp. nezpracovával zmíněný posudek jako rodinný příslušník. Z rozhodnutí není zřejmé, že by správní orgány „*přiznaly důkazu výsledkem svědkyně (rodinného příslušníka) nepřiznačně vysokou důkazní sílu*“, jak tvrdí žalobce v žalobě (navíc ani neuvádí, o jakého že by se to mělo konkrétně jednat „*rodinného příslušníka*“). Krajský soud dospěl k závěru, že v daném případě to byl žalobce, kdo neunesl své důkazní břemeno, když správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který byl zjištěn bez důvodných pochybností (§ 3 správního řádu) a nedošlo tak k žalobcem namítanému rozporu se zásadami oficiality a legality. Unesení důkazního břemene není žádnou „*výjimkou*“ ze zásady oficiality, jak se zřejmě domnívá žalobce v tomto žalobním bodu.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst.1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 20. února 2017

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Mgr. Lucie Marešová